

K E R E S Z T - Ú T

A nagyatádi Szent Kereszt plébánia lapja II. évf. XI. szám 2014. november hónap

A szabadságról...

Szabad vagy! - mondják, de mi is a szabadság? Talán bármit megtehetsz, amit te jónak láatsz? Egyáltalán hasznos az, ha nincsenek határaid? Sorolhatnám még a kérdéseket, de talán érted miről van szó.

Szabadon engedni valakit egyedül: nagy felelősség. Lehet ez bizalom kérdése, bízom benne, így rábízom, mit tesz. De ez csak önmagunk lelkének megnyugtatója. Nem jó az, ha valaki egy ilyen mondat után feleslegesnek érzi magát és elmerül a semmiben. Jobb lenne, ha magammal hívnám, beszélgetnék vele, esetleg egy filmet néznénk közösen. Bátorítanám, biztatnám: feladatot bíznék rá! Ezzel azt az érzést adnám neki, hogy fontos, van értelme annak, hogy létezik, él.

Uram, hozzád szólok! Hányszor mondjuk ki mi is átgondolatlanul: - szabad vagy, azt csinálsz, amit akarsz!

Figyeljünk rá! *"Uram, állíts szájam elé őrséget és ajkam kapujához rendelj védelmet!" (Zsoltárok 140, 3)*, hogy átgondoljuk szavainkat, mielőtt azok elhangoznának. Legközelebb pedig figyeljünk! Így barátságok, szeretet fakad a szabadságból, ami még több szeretetet szül. Őszintén: nem ennek lenne értelme?

*Vida Zoltán
II. éves seminarista
Esztergom*

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István

Egy nap

A reggel csendes volt, kicsit ködös, de a fák levelei között élesedő világosság ígérgette a későbbi fényességet. A laza felhőket még a hajnal hagyta a kertek felett, hogy foga ne legyen a hidegnek, mert még nem volt itt az ideje.

A kémények ímmel-ámmal füstölni kezdenek, s a füst úgy megy felfelé, mint Ábelé annak idején, jelezve a jó időt és a jó embereket. Nincs itt semmi baj, de nem is lehet, mert az égi naptárban erre a napra általában ragyogó szomorúság van előírva; közeli ragyogás és távoli szomorúság. Mindenszentek napja ez, amelynek ragyogása átvilágít a holnapba, a tenyerébe hajtott arcú, örök másnapba, a halottak napjába.

De ez a nap még mindenszentek napja, s az öregasszony körülnéz az őszirózsák között, amelyekből koszorú lesz.

Szépek, no! Fehérek, lilák, halványak és elmosódott színűek, mert az őszi nap bágyadt festékládájában már csak ilyen színek vannak.

Az öregasszony már le is hajol a nagy ollóval, amikor megkattan a kiskertajtó kilincse, és udvariasan vakkant kettőt-hármat a kutya, mondván, hogy ismerős érkezett. Az öregasszony kiegyenesedik, és arca megváltozik. A suszter.

Csak nem a cipőket hozta meg?

-Jó reggelt...- mondja a mester kissé körülénekelve a kellemetlen benyomást-jó reggelt, komámasszony, ugye, nem várt?

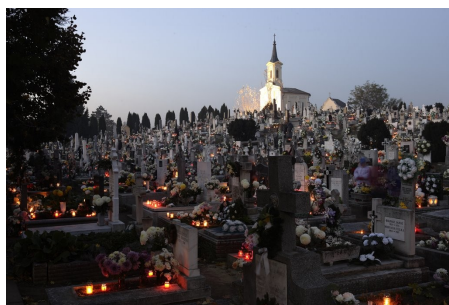
- Hát... bizony... Jó reggelt! (A

filoxéra essen a komába, ennek pénz kell...) De menjünk be!

És mennek befelé szótlanul, mert a mester arra gondol, hogy idő előtt jött a cipőkkel, de kell a pénz mindenáron, az öregasszony meg összeadja a sublód pénztartalmát, ami nincs a cipő árához szabva... De hát ki gondol ilyesmire?!

-Tessék csak beljebb kerülni, ám-bár...

A mester bontogatja a papírt, s az új cipő vadonat bőrszaga hessegeti a sublód elégedetlenségét. Szépek a cipők, de még lehetnek szűkek is, amikor vissza lehet őket adni pár napra... De a cipők egyáltalán nem szűkek. Az öregasszony nézi a lábán a cipőket... Hát most mit csináljon? Ő ugyan adós nem marad senki fiának, a komának meg éppenséggel nem, azért átszalad a szomszédba, és elküldi a szomszéd lányát a sógorasszonyhoz, aki éppen tartozik, és sokkal tar-

tozik, a házat is ő mentette meg az árveréstől, de ezt a suszternek nem kell tudni. Családi dolgok ezek...

Pálinkát ad tehát a komának, és szóval tartja, mert hiszen a pénz pár perc alatt itt lesz. Majd a konyhába átveszi, és kész. Egészen felvidul, és a hangos beszélgetésben nem is hallották az ajtónyílást: a szomszédlány már be is penderedett. Zihálva és ki-pirulva.

-Azt izeni a Lidi néni, hogy akinek nincs pénze, az ne csináltasson új cipőt...

Ez volt az a pillanat, amikor a légy zizegését is meg szokás hallani, de

nem volt már légy, s a csend nagyobb lett, mint a mennydörgés. Ilyen szégyen! Az öregasszony belesárgult, a koma vette a kalapját.

- Hát ha így van, akkor talán az ünnepek után...- és zörögve hajtotta össze a csomagolópapírt.

- Holnap reggel! Holnap reggel küldheti a pénzért, mert kirakom a házából ezt a rongyost, ha nem fizet. Te meg elmehetsz!- csattant a lányra.

A mestert kikísérte a kapuig, s a szótlanság nyúlósan úszott mellettük.

-Holnap reggel!- nyögte a parolázásnál. - Aztán, ugye, komámuram, nem beszélünk róla?...

A mester szeme gyanúsán villogott, s ezért lesütötte, míg a kezét a szívére tette.

-Bennem meg lehet bízni!

Az öregasszony meg-megállt a hajlongásban, és nézett a semmibe.

-Hát ez a Lidi tisztára megbolondult. Meg nem látom többé, ha keresztülesek rajta, akkor se... Ámbár, hogy én is miket mondtam!?

A dél egyszer csak rászállt a világra. Ezt mondta az árnyékok óramutatója, ezt mondta a harang, és ezt zümmögtek a lábosok is.

Az öregasszony lassan megebédel, elmosogat, tesz-vesz, öltözködik, s az ablakhoz ülve a szemét néha be is hunyja, ám lehet, hogy nem alszik.

-A nehézség ebbe a suszterbe, még ha komám is.

Alkonyodik már, amikor a koszorúkat a karjára vette. A virágok halódtak már, és szomorú illatuk rálapult a fekete ruhára, ámbár az új cipőkben jólesett a járás.

-De hát miért nem is volt otthon-pénzem?! Ezen múltott az egész. Halogattam a tinó eladását, aztán ez lett a vége...

A temetőkapu tárva-nyitva, s a temetőben szétárad az őszi lomb, erjedő avar, kakukkfű és a gyertyák viaszának nehéz illata. Később megkondul a kápolna kis harangja, és örvendezve a látogatottságnak, ujjongva táncol az alkonyi nap aranyán. Azután zsongani kezd a litánia, hömpölyögve, mint az áradás, s mire vége van, kinyílt már a szeme a gyertyák lángjának is.

Lement a nap.

Az est hűvös és párás; a báránylehők betolongtak a sötétség aklába, és susogni kezd a temető avarja a hazatérő lábak alatt.

Az öregasszony gyertyái alig pil-

lognak már, s amikor az utolsó is lobbot vet, mielőtt hanyatt vágná magát a sötétségbe, még egyszer megsimogatja a keresztet, térdet hajt, és elindul hazafelé. Kezében a kereszt érintése, lába alatt

a temetőföld, szívében az emlékek hantja, lassan ballag, mert egész élete ott ballag mögötte, és csak a nagykeresztnél ocsúdik fel, mert már csak itt ég egy szál kis gyertya az egész temetőben. A kereszt előtt összeroskadt fekete halom. Bólongató fekete kendő, aki mindenre azt mondja már:

-Igen, Uram, igen, igen, igen... De azért sírok még egy kicsit, Uram, mert anya vagyok...

Az öregasszony csendesesen megáll, és megállnak vele az emlékek is, s az öregasszony szeme csupa könny.

-Lidi!

Aztán odamegy, és felemeli a másikat a fekete földről.

-Gyere haza, Lidi, mert összefázol!

A másik csak ráborul, még egy pillantás a gyertya lángjába és mindenbe, ami mögötte van, és összeölelkezve elindulnak hazafelé.

Susog az avar, lobog a kis gyertya, s már csak a kereszt kitárt karja látszik a mindenszenteki temetőben. (1951)

ÖNISMERETI TRÉNING A KOLOSTORBAN

Idén nyáron nagy lendülettel készültünk tervezett nyári táborozásunkra, egy önismereti tréning keretében kis keresztény csoportunkkal. Eleinte kudarc követte az időpont és a helyszín lendületes keresését, végül Lóránt atyánál, a kolostorban rendeződött a megfelelő helyünk. Mivel rövid időnk volt, mindössze 3 napunk, így mindjárt megérkezésünk után elfoglaltuk és otthonunknak éreztük a kolostort. Ebben persze nagy segítségünk volt Ildi néni, aki buzgó szeretetével körülrajongott bennünket, és gondoskodó lelki élete szinte mindenben megmutatkozott.

Meg voltam róla győződve, hogy jó kereszténynek mondhatom magam, nem vagyok sebzett, kevés a lelki vívódás az életemben, viszont az itt eltöltött idő sokkal nagyobb változást hozott az életembe, mint gondoltam. A csoportterápiánk alatt Isten megmutatta mélyebben, hogy kik is vagyunk valójában. Isten eme helyszínen gyökeresen részese lett az életünknek, felszínre hozta gyengeségeinket, elszenvedett gyermekkori sérüléseinket, megmutatta bűneinket.

Mélyen megértettük, hogy Isten mindnyájunkat szeret hibáink ellenére is, és rávilágított arra, hogy: "Istent nem bosszantják fel a bűnös emberek, azok viszont igen, akik nem ismerik azt be." Utólag most már tudom, hogy fontos úgy idejönni, olyan lelkülettel: "Aki még átalakítás alatt állunk." Mert Istenhez eljánni a templomba, gyülekezet-höz tartozni, imádkozni nem ugyanaz, mint Isten jelenlétében megmutatni valóságunkat. És csak Isten az, Aki megértheti sebeinket szeretetével. Mert a szeretet az, ami minden félelmet legyőz, ha beengedjük összetört lelkünkbe. És a szeretet az, ami helyreállítja szenvedéseinket.

Persze azért csak nappal dolgoztunk keményen magunkon, az esték jóleső huncutsággal, kacagással, nevetéssel teltek, minthogy mindannyian magunk mögött hagytuk erre a pár napra az otthoni teendőket, terheinket. Szinte már mondhatom, a lélek itteni hangulata belénk ivódva hozta el a gyermekséget. Az itt eltöltött idő segített megérteni Lóránt atyá elfogadó szeretetének lelkiségét. Megértettem, mennyire fontos lenne, jó lenne folyamatosan töltekezni Lóránt atyá Istentől kapott talentumával, miszerint Ő úgy tekint a gyermekekre, sokakra, amilyenekké Isten segítségével válhatunk, nem akik valójában vagyunk, hanem akik

Isten támogatásával lehetünk.

Ezzel a kis nyári élménnyel biztatok mindenkit, amit az Úr kér tőlünk, hogy: "Ne féljete folyamatosan benne, Istenben megújulni."

Moncsi

Nagykanizsa

Bíztató a magyar agykutatási program

Freund Tamás: A rohamosan terjedő szorongás depresszió hátterében az információs forradalom állhat

Az agybetegségek egy év alatt 798 milliárd eurójába kerülnek az Európai Uniónak, másfélszer annyiba, mint az öt következő legdrágább betegség – vont párhuzamot lapunknak Freund Tamás, a nemzeti agykutatási program vezetője. A Magyar Tudományos Akadémia élettudományi alelnöke Széchenyi díjas tudós szerint napjainkban agyunk sosem látott terhelésnek van kitéve.

Ruzsaczky Zoltán

Év elején hirdették meg a 12 milliárd forintos Nemzeti agykutatási programot (NAP), hol tart most ez a vállalkozás?

Az új laboratóriumok elkezdtek működni, ennyi idő arra elég, hogy a szükséges műszereket megvásároljuk, a megfelelő embereket megtaláljuk és felveszük. Publikált eredményeket még nem lehet várni ilyen rövid idő után. Ennek ellenére vannak már publikációk, hiszen néhány labor olyan témát visz, amit korábban elkezdett, ezek kulcsfontosságú lapokban mára meg is jelentek.

Orbán Viktor a program indulásakor kijelentette, hogy az agykutatás lehet a magyar innovációs térség zászlós hajója. Ön szerint miért pont ezt a tudományt emelte ki?

Ahogy ő is mondta, egy kis ország nem lehet minden tudomány területén az élvonalban, meg kell próbálnunk koncentrálni az erőforrásainkat néhány kitüntetett területre. Amikor dönteni kell erről a néhány tudományterületről, akkor három alapvető dolgot kell figyelembe venni: vannak-e hagyományai az adott területnek, van-e jelene is, és hogy legyen rá társadalmi igény, azaz mekkora a szociális és gazdasági jelentősége. Az agykutatás mindhárom tényezőt figyelembe véve kiemelkedik a többi tudományterület közül, ugyanis Szentágothai János és iskolája a világ élvonalába kormányozták a magyar agykutatást. Van jelenünk is, hiszen agykutatóink kiemelkedően szerepelnek EU-s és más nemzetközi pályázato-

kon, élvonalbeli lapokban közölnek, eredményeiket a világ minden táján idézik, és az agykutatás Nobel-díjaként emlegetett Agydíjat is első alkalommal három magyar kutató nyerte 2011-ben. Szociális és gazdasági igény is van az agykutatásra az agybetegségek egy év alatt 798 milliárd eurójába kerülnek az Európai Uniónak, másfélszer annyiba mint az öt következő legdrágább betegség – a szív-és érrendszeri, a rák, a diabétesz, a krónikus tüdőbetegségek és reuma – amelyek összesen kerülnek 500 milliárd euróba.

Mi ennek a magyarázata?

Amíg egy rákos, vagy szívinfarktusos beteg hamar elhunyt, addig például egy autista, vagy skizofréniával születő ember leélheti az egész életét. Folyamatos orvosi ellátásra és gyógyszerekre szorul az esetek többségében egy családtagot kivon a munkavégzés alól,

az egész családnak olyan lelki terhet jelent, ami esetleg depresszióban, vagy egyéb hangulatbetegségekben is megnyilvánulhat. Az Alzheimer-kor bekövetkezhet 65-70 éves korban, de még élhet az illető 20-25 évet. Ezalatt a család támogatására, a szociális ellátó rendszerre szorul. A depresszió, a szorongás és a pánikbetegség is irdatlan tempóban terjed, ezeknek a gazdasági terhe is felmérhetetlen. Alig van család, amelyik ezeket a betegségeket megúszná.

Mindenhol hatalmas költségvetésű agykutatási projektek indulnak. Miért most eszmélt rá a világ ennek fontosságára?

Nem csak arról van szó, hogy messze a legdrágábbak az aggyal kapcsolatos betegségek, hanem arról is, hogy katasztrofálisak a tendenciák. Az idősödéssel tehát egyre több lesz az Alzheimer-kóros. Mára azonban a feldolgozandó

információ mennyisége révén – a rádiónak, később a televíziónak, majd az Internetnek köszönhetően – olyan teher nehezedik az agyra, amit nem képes követni. Biológiai evolúciós alkalmazkodáshoz évezredek, vagy tízezer évek kellenek, itt viszont *évtizedek alatt állt be drasztikus változás az agy információs környezetében.*

S lehetséges ezt valahogy kezelni?

Ezt mindenkinek magának kellene megtanulnia. Én úgy gondolom, hogy a rohamosan terjedő szorongás, pánikbetegség, depresszió, esetenként a skizofrénia és a drogfüggőség hátterében éppen az információs és kommunikációs technológiák robbanásszerű fejlődése húzódik meg. Meg kell tanulnunk élni a rengeteg információ forrással, és odafigyelni, hogy ismeretszerzéskor szánjunk időt, érzelmi kapacitást az ismeretanyag elsajátítására, és fejlesszük a belső világunkat érzelmegazdagság, belső motiváltság, megismerni vágyás révén. Csak az így szerzett ismeretanyag válik hasznos tudássá, és csak így kerülhető el az állandó frusztráció és stressz. A személyes kommunikációban pedig a minőségre kell helyezni a hangsúlyt, nem a mennyiségre. A internetes kommunikáció, például a Facebook, nélkülözi a hozzáadott érzelmi kulcsokat, a személyes beszélgetés során viszont

minden érzékszervemmel meg tapasztalhatom a beszélgető partneremet, akár tudat alatt is, ez pedig szükséges a megfelelő érzelmegazdagság kommunikációhoz.

Milyen jövője lehet az itthoni agykutatásnak?

A 12 milliárdos támogatás révén biztosítottak látszik, hiszen már a program első évében sikerült hazahozni 8-10 kiváló magyar kutatót külföldről, akik itthon saját kutatócsoportot tudnak létrehozni, és képesek sikerrel pályázni nemzetközi forrásokra. A laborok beindulása az egyetemeken, kutatóhelyeken, klinikákon igen komoly fellendülést eredményezhet, ráadásul példát mutathat az egyetemeknek, hogyan lehetne rendkívüli oktatási terhelés mellett felvirágoztatni a kutatást, a TDK-s Ph D - k é p z é s t , é s a „kutatóegyetem” koncepciót megvalósítani.

Hogyan látja az Alzheimer-kórral kapcsolatos kutatások jövőjét?

Az Alzheimer-kór nem olyan kemény dió, mint a skizofrénia, mégpedig azért, mert vannak állatmodellek. Mi is éppen most indítottunk el egy projektet ezen a területen, Japánból érkezik egy génmódosított egértörzs, amelybe beültettek egy emberi gént, ami Alzheimer-kórt eredményez. A kísérleti állatmodell segítségével olyan kérdéseket is meg lehet válaszolni, amelyeket emberben soha. A betegség kialakulásának különböző fázisait is lehet vizsgálni. Az Alzheimeres ember agyához szinte csak posztmortem lehet hozzáférni, abban pedig elektrofiziológiai vizsgálatot lehet végezni. A skizofrénia sokkal nehezebb ügy: skizofrén patkányt ugyanis még senki nem látott és nem is állított elő, ezért az állatkísérletes modellezés éppen nehéz. Itt is vannak azért már biztos jelek, az egyes tünetcsoportokat külön-külön már lehet modellezni és kísérletesen vizsgálni. Az Alzheimer-nél annyit legalább tudunk, hogy milyen biokémiai folyamatok vezetnek a fehérjekicsapódáshoz, ami jelen ismereteink szerint a kór végső oka. Már csak a kaszkád elindulásának okát kell megfejtetni, ami véleményem szerint néhány év alatt sikerülni fog.

Lehetséges egy emberi agyat lemodellezni?

Attól függ, mi a modellezés célja. Hogy kiragadunk-e egy-egy működést az abban résztvevő területekkel, idegpályákkal, és csak a lényegi momentumokat, lényegi funkciókat modellezzük, akkor azt mondom: igen. Például a gerincvelői reflexek-

re már vannak olyan modellek, amelyek tökéletesen leírják a működését, akár a résztvevő szinte valamennyi idegsejttel együtt. Ha azt kérdezi, hogy az emberi agyban jelenlévő százmilliárd idegsejtet úgy tudjuk-e bevenni egy számítógépbe, hogy mind hasonlítson a biológiai megfelelőjére, akkor azt mondom, nem, ez soha nem is lesz lehetséges, de nem is ez a lényeg.

„Ma már mindent tudunk, amit Isten tudhatna, ha Isten létezne. De nem létezik” - ezt Stephen Hawking mondta nemrég. Mit gondol erről?

Erről a nagyképű megjegyzésről hasonló a véleményem, mint annak, aki korrigálta Nietzsche egyik kijelentését, „Isten halott” (aláírás: Nietzsche). A javítás szerint: „Nietzsche halott” (aláírás: Isten). Nem nehéz eldönteni, melyik a valószínűbb. Fizikusok által igazolt tény, hogy ha a gravitációs erő csak egy milliárdnyival kisebb lett volna az ősrobbanás pillanatában, mint amennyi – és senki nem tudja levezetni, miért volt pont akkora – akkor szétszpriccelt volna az univerzum. Ha egy milliárdnyival nagyobb lett volna, akkor az első pillanatban vissza is zuhant volna önmagába. Nem létezne az anyagi világ. Vannak további fizikai állandók, amiket sehonnan nem tudunk levezetni. Az atommagokon belüli erő ha egy milliárdnyival kisebb, akkor csak hidrogén atomok léteznének, ha egy milliárdnyival nagyobb, akkor csak hélium. Egyikből sem lehet az atomok és molekulák hihetetlen gazdag arzenálját előállítani. Én Isten- hívő vagyok, de szerintem az ateisták hite az enyémnél sokkal nagyobb,

hiszen ők a véletleneknek egy olyan sorozatában hisznek, ami sokkal valószínűtlenebb, mint egy tér-idő dimenziókon kívüli teremtető erő létezése. Egyébként Hawking számára is elképzelhetetlen, hiszen ezt írta korábban: „Nagyon nehéz lenne megmagyarázni, hogy a világegyetem miért pont így kezdődött, ha csak nem Isten akaratából, aki hozzánk hasonló lényeket szeretett volna teremteni.”

Tehát nem fog eljönni az a pont, amikor emberként már mindent megértünk és mindent megmagyarázhatunk?

Nem valószínű, de egy tudósnak törekednie kell a megismerés határainak kitolására.

Az idei orvosi Nobel-díjat azok kapták, akik a helymeghatározás agyi folyamatait térképezték fel. Milyen gyakorlati haszna van ennek?

Koncepcionálisan óriási jelentőségű dolog. Igazolták, hogy agyunk képes a külső környezetünkről egy belső, kognitív térképet alkotni, ahol a térkép pontjai az egyes idegsejtek aktivitása. John O'Keefe fedezte fel a 70-es évek elején, hogy amikor egy patkány sétál a ketrecében, akkor annak különböző részein a hippocampusz nevű agyterület más-más idegsejtjei aktívak. De felfedezték a fejránys sejteket és a szélesejteket is. A Moser házaspár rájött, hogy mi az, ami ezt az információt bepumpálja a hippocampuszba úgy, hogy megadja az állatnak például azt, hogy mi milyen messze van. Nagyon komoly felfedezések ezek, megérdemelték a Nobel-díjat.

Az írás az MN-ben megjelent interjú szerkesztett változata.

"Énekeljete az Úrnak"

Születésnapot ünnepelt a templomunk kórusa

Egy éve alakult meg a templomunk kórusa Gönczöl György kántor és karnagy vezetésével. Az Istent dicsőítő énekek minden hónap harmadik vasárnapján még emelkedettebbé teszi a legszentebb áldozatot.

Jó érzés hallani a sok fiatal szívvel-lelket gyönyörködgető, lendületes éneklését, akik idejüket feláldozva szorgalmasan járnak az énekpróbákra.

A szívükből áradó énekekben, a karnagy bravúros játékában és a gitárosok zenei kíséretében a Krisztus Testében való együvé tartozás békéjét, bizalmát és reményét tapasztalhatjuk meg.

A szentmise záró áldása előtt a kórus egy éves tevékenységét értékelve, Lóránt atya megköszönte az áldozatos közreműködésüket, és szeretete jeléül szülinapi ajándékképpen meglepte őket a nyakukban lévő egységes stóllával.

Erre az alkalomra a kórus is készült egy kis meglepetéssel: a szentmise végén a ministránsokkal együtt énekeltek, megajándékozva bennünket az Istentől kapott talentumukat kamatoztatva.

Szent Cecília, az egyházi zene védőszentje, - akinek élete tökéletes dal volt Krisztus dicsőségére -, Ő mondta: "Amit Jézus Krisztusnak ad az ember, azt Ő kimondhatatlanul értéke- sebbre cseréli."

A hívek nevében további sok sikert kívánok a kórus minden egyes tagjának.

Vidáné Ildi

Farkas Zsuzsanna

Őszi nap fénye

Kávéházi történet

Avarillatú, napos őszi délutánon idősödő úr foglalt helyet egy régi kávézó belső udvarán és elmerengve figyelte a vendégek forgatagát. Régi rutin volt ez, sok délutánt töltött a kis kávézó asztalainál, barátok gyűrűjében, randevúkon, később feleségével, majd gyermekeivel. Kávéjába kortyolva megpillantott egy elegáns, középkorú hölgyet, aki a szemközti asztalnál foglalt helyet, majd mosolyogva rápillantott. A férfi szíve nagyot dobbant a bájos mosoly láttán, mely kétségkívül neki szólt, ezért esetlen félmosollyal válaszolt.

Őszi napok teltek el bágyadt napsütéssel, aztán köddel és hűvös esővel tarkítva. A kis kávézó udvarán álló fák már majdnem minden levél megsárgult, de a hulló levelek alatt délutánoként már egy asztalnál ült az őszülő férfi és az elegáns hölgy. Két gőzölgő feketekávé fölött beszélgettek az időjárásról, zenéről, ételekről, de soha semmi komoly dologról. Bátoratlanul nevettek néha egymásra beszélgetés közben, végül minden elfogyasztott kávé után egy intéssel búcsúztak el a kávézó előtt.

Egy délután a férfi ismét egyedül ült régi asztalánál és kávéja múltat idéző illatától emlékeibe révedt. Tűnődően forgatta arany karikagyűrűjét és fiatalságára gondolt. Mindig büszkén viselte gyűrűjét, akkor azonban olyan szorosnak és kényelmetlennek érezte, mint soha azelőtt. Felrémlt előtte felesége fiatal arca, melyre később barázdákat karcolt az élet, újra látta megismerkedésüket, fiatalságukat és minden boldog percüket. Az együtt töltött évek nem voltak egyszerűek, de boldogan éltek, szeretve egymást. Két fiút neveltek föl, akik távoli egyetemen tanultak, de mindig örömmel tértek haza a szülői házba. Felidézte felesége őszinte, szívből jövő mosolyát, ami a nehézségek közepette sem torzult soha erőltetetté.

Újabb napok teltek el, és a férfi napközben is egyre többször gondolt az elegáns hölgy meleg, barna szemére. Délután nagy elhatározással lépett be a jól ismert kávézó ajtaján, majd lassan helyet foglalt.

– Félttem, hogy ma nem jön... – pillantott rá az elegáns hölgy.

– Mégis itt vagyok. Viszont ma jöttem utoljára – mosolygott vissza a férfi, majd a kérdő pillantásra válaszolva folytatta mondandóját. – Nem találkozhatunk többet, ez az utolsó közös kávénk. Ne haragudjon rám, kérem, de nem érzem helyesnek. Ön visszahozott a szívembe egy rég elfeledett érzést, amiért örökké hálás leszek, de ennek nem lehet folytatása. Otthon vár a feleségem, akinél csodálatosabb nővel soha sem találkoztam. Régóta házasok vagyunk már és mindketten megöregedtünk, de ő minden este hazavár és úgy mosolyog rám, mint, amikor először találkoztunk. Meglátszanak rajta az évek, de egy percre sem szüntem meg szeretni őt. Hálás vagyok önnek ezekért a

délutánokért, de eljött a búcsú ideje. Egyszer, régen, egy nyári napon, Isten előtt esküdtem örök hűséget feleségemnek és megfogadtam, hogy hitetlenül őt el nem hagyom. Nem szándékom hát elhagyni őt még csak gondolatban sem. És nem akarok hitetlenné sem válni azzal, hogy esetleg nem hiszek már a közös jövőnkben. Hiszem, hogy Isten segítségével még sok mindent átélhetünk együtt, de ehhez most el kell mennem és többet nem jöhetek vissza.

Az elegáns hölgy kedves mosollyal bólintott, majd

felállt és kezet nyújtott. Az ősz férfi jobb kezébe fogta a felé nyújtott, törékeny kezet és lassan megcsókolta. Még egyszer rápillantott a kedves arcra, majd székét betolva kísértelt a kis kávézóból. Hazafelé újra múltján merengett és melegség járta át, ahogy felidézte fiatalságát, esküvőjét, gyermekei születését és a nehéz percekét. Úgy érezte, hogy az őszi nap fénye lelkéig hatol és mennyei béke árad

szívébe. Az avarillatú úton lépkedve nosztalgikus könny csilant szemében és egyre gyorsabban gyalogolt haza, hogy újra láthassa felesége jól ismert, szívmengető mosolyát, amikor ajtót nyit neki.

Sík Sándor, a szintén piarista szerzetes, a neves költő 1956 őszén, amikor oly sok magyar hagyta el a hazát, az ünnep kapcsán gondolkodott, menjen-e, maradjon-e? Erről szól következő verse:

Sík Sándor: Mindenfelől Krisztus (1956)

Megnyitom ablakomat, csöpp templom néz a szemembe:

Krisztus az égi Király, Krisztus a földi szegény.
Tárom a másikat is, szűk téren templom amott is:

Krisztus a mennyei Szív, Krisztus a pesti lakó.
Házi körömben is itt, folyosóm kápolnai mélyén:

Krisztus a virrasztó, Krisztus a kisdedeké.

Ennyi felől ölel íme körül. Ó, lépni se tudsz már,

Nézni se nélküle már: rajtad a drága szemek.

Várai láncával lám kívül is így bekerített,

Szíve bizalmas ölen szívbéli régi rabot.

Már hova is mennék, sokat élt öreg én, hova innen?

Már mibe volna nekem vetni világi reményt?

Túlontúl kitanultam már sorját e világnak:

Ó tudom én, tudom én, menni mikor, hova jó.

Fürgén és szabadon megyek is, vár rám a küszöbnél

Krisztus a teljesülés, Krisztus az elnyugovás.

Olvasókör felnőtteknek

Köztudott, hogy Lóránt atya fáradhatatlanul azon munkálkodik, hogy minden korosztály számára a kolostort elevenné, és szellemi műhellyé varázsolja. Szeptemberben már közkinccsé vált az általa megálmodott könyvtár, majd ezen a megkezdett nyomon továbbhaladva, még abban a hónapban megalakította az olvasókört felnőttek számára.

Az első összejevetelünkön Bükiné, Ilike mondta el élményeit számunkra a nagykanizsai olvasókörrel, amelyet szintén Lóránt atya hozott létre annak idején az ottani hívei számára. Lóránt atya örömmel nyugtázta, hogy várakozásán felül jöttünk össze. Ez is azt bizonyította, hogy égetően szükségünk van minden olyanra, ami élni segít bennünket, lelki és szellemi táplálékra. Lóránt atya Palánkay Gausz Tibor: "A szeretet mélységei" című írását javasolta elolvasásra, hogy a következő összejevetelen ki-ki elmondhassa, hogy mi ragadta meg a könyvből.

A második összejevetelünk október 17-én volt és mindnyájunk örömeire újabb tagokkal bővült a körünk. Rendkívüli figyelemmel hallgattuk egymást, s meglepődve tapasztaltuk, hogy az elolvasott könyvből nagyon sokan azonos részeket emeltünk ki. Úgy éreztük, hogy máris koherens egység alakult ki közöttünk és egy húron pendülve tudtuk átélmedkedni a szeretetről írt csodálatos gondolatokat, amelyek átölelték a szeretet lélektanát, gazdagságát, próbáját, művészetét, távlatát és jutalmát. A sorok olvasása közben szinte érezni lehetett az író kezének melegét és minket is tűzbe hozva, felszabadultan, fellelkesedve egymást megajándékoztuk az önzetlen szeretettel összefüggő lelki élményeinkkel. Hogy ilyen gyorsan megtaláltuk egymás szívéhez a kulcsot, azt annak is köszönhetjük, hogy Lóránt atya ezzel a kiváló lelki olvasmánnyal indította el olvasókörünket.

A következő összejevetelünk november 21-én lesz, amelyre Lóránt atya egy szépirodalmi remekművet, Nicolas Wiseman: "Fabiola" című regényét ajánlotta elolvasásra és majd kivesésésre. Lóránt atya az egyre szaporodó híveit a tenyeréből etetgeti a "szeretet morzsáival", és aki megérzi az ízt e lelki tápláléknak, az vágyódik is utána. Szívvel ajánlom, hogy minél többen jöjjetek/jöjjenek megízlelni e mentális táplálékot!

Szertettel várunk minden érdeklődőt körünkbe.

Vida Zoltánné

A Magyar Filmhéten vetítették a Sándor Istvánról készült filmet

Dér András filmrendező Boldog Sándor Istvánról forgatott 41 perces filmje – Isten szolgája Sándor István – szerepelt az idei Magyar Filmhéten a TV-játékfilm kategóriában – tájékoztat a Szaléziak.hu.

A Magyar Nemzeti Filmalap és az NMHH Médiatanácsa október 13. és 19. között, a Cinema City MOM Park mozijában megrendezte a Magyar Filmhetet, amelynek célja, hogy a nagyközönség és a filmszakma képviselői megismerhessék a 2012–2014 között bemutatott vagy bemutatásra kerülő filmalkotásokat. Az egy hétig tartó eseményen nagyjátékfilmek, tévéfilmek, dokumentumfilmek, kisjátékfilmek, animációk és ismeretterjesztő filmek egyaránt vetítésre kerültek. A Magyar Filmakadémia Egyesület tagjai a filmhéten megtekinthették az elmúlt három év filmtermését, és jövő januárban titkos szavazással jelölhetik a Magyar Filmdíjakra a szakma legjobbait. A Magyar Filmdíjak gálaestjére 2015 februárjában kerül sor.

Az Isten szolgája Sándor István című film a tavaly boldoggá avatott, 39 éves korában vértanúhalált szerzetes életét dolgozza fel. A film korabeli dokumentumokra és visszaemlékezésekre támaszkodva mutatja be a fiatal szalézi szerzetes kálváriáját.

A filmet október 14-én 16 órai kezdettel és október 18-án 16.30-as kezdettel vetítették a mozi-
ban.

Magyar Kurír

Fikó Norbert

Jézus követése

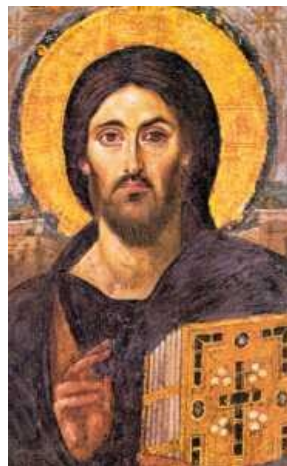
A megtérés egy pont vagy folyamat?

Néhány éve az egyik egyetemi előadás közben egyik hallgatótársam felvette a kérdést a tanárunknak: ha egy életbevágó kérdésben kell döntenünk két jó vagy két rossz között, akkor mi alapján döntsünk. A tanár gondolkodás nélkül, de egy élet tapasztalatára alapozva a következőket válaszolta: „Bármiben dönteneitek kellene, jól gondoljátok át, de ne húzátok a saját időtöket, hozzátok meg a megfelelő időben a döntést. Bármilyen lesz is a választásotok, tudom, hogy az lesz a legjobb. Az egyetlen rossz döntés az lehet, ha nem hoztok ti magatok döntést!” Ugyancsak a témában tartott egy ifjúsági szervezet előadást fiataloknak az egyik keresztyén táborban, amiben a következő mondat hangzott el: „Döntsél te magad, mert ha nem, mások fognak dönteni helyetted!”

Az emberek egy részének életében eljön az a pont, amikor esélyük nyílik döntést hozni Jézus Krisztus mellett, ez a megtérés. Van, akinél hirtelen és látványos változás következik be, másoknál hosszabb és kevésbé intenzív folyamat ez. Mindkettő esetében azonban meggyőződés- és életvitelbeli változás következik be az ember életében, amely letagadhatatlan.

Keresztyén családban nőttem fel, vasárnaponként eljártunk istentiszteletra, naponta imádkoztunk, a hétköznapi

jaink része volt a vallásosság. Hosszú ideig úgy gondoltam, hogy én ettől keresztyénnek nevezhetem magam, mígnem egy ifjúsági táborban döbrentem rá arra, hogy az én viselkedésem egy eltanult magatartásforma, a hitem egy másoktól átvett „meggyőződés-csomag”, az, amivel eddig rendelkeztem, nem az enyém. Nem mások mondták ezt nekem, bennem fogalmazódott meg az igény, hogy a száraz ismeretek és átvett kultúrkeresztyénség nem elég nekem, valami személyesebbre vágyom. A vágyból aztán keresés lett: mit kell tennem, hogy a hitem megéljem, hogy az enyém legyen, mit kell feladnom és mit nyerek általa? Az én történetem nem hasonlítható Pál apostol megtéréséhez, nem volt gyors és látványos, inkább lassú, kereséssel és kérdésekkel teli. Kamasz

voltam, amikor megszületett a vágy a változásra, és több éven át kerestem az utat, amelyet járnom kell. Először felvetődött bennem, hogy fel kell hagynom előző életemmel, és teljesen újat kezdenem. Nem sokat vívódtam ezen, hiszen rá kellett jönnöm, hogy Kertész Imre Sors talánság című regényében megfogalmazta már előttem: „Sosem kezdhettek új életet, mindig csak a régit folytathatjuk.” Ezzel teljesen mértékben azonosulni tudtam, így újabb kérdés merült fel: hogyan

tudom az életemet úgy folytatni, hogy közben személyesen megéljem vallásosságomat? Ez volt a leghosszabb keresés, s mind a mai napig vannak olyan területek, amelyek újból és újból felvetik a kérdést. Nem gondolom, hogy a megtérésnek életünk teljes megváltoztatását kell jelentenie, hanem a megélt keresztyénség bevonását az addigi hétköznapijainkba.

A belső változtatás igénye nem eredményezett azonnali döntést, hanem pontosan egy év után, ugyancsak az ifjúsági tábor keretén belül gondoltam úgy: a vágy megérett arra, hogy elhatározással váljon. A döntés megalapozott volt, és utólag is úgy vélem, a megfelelő időpontban hoztam meg. Nem hagytam, hogy mások buzgósa belesodorjon egy megalapozatlan döntésbe, nem vártam, hogy mások döntsenek helyettem.

A megtérés viszont nem egyetlen esemény véleményem és tapasztalataim szerint, hanem inkább olyan folyamat, amelyben nap mint nap meghozzuk az apró vagy éppen nagy döntéseinket, amelyben ott van egy „szűrő”, akit Istennek hívunk. Ebben a folyamatban pedig fontos, hogy egyre jobban megismerjük Öt, hogy a „szűrő” minél jobban „működjön”. Ezt pedig mindenki maga tudja eldönteni, mi a legmegfelelőbb számára, jó megkeresni azokat a helyeket, embereket, módszereket, amelyek közelebb vezetnek Istenhez. Mindenkinél történnek elcsúszások, ezért kell átgondolt döntést hozni, ami mindig emlékeztet és felkiáltójelként lebeg előttünk.

A megtérés folyamat, útkeresés, amelynek nem látom a végét, de az értelmét igen.

Bízni és hinni kell...

Egy hajótörés egyetlen túlélője egy lakatlan kis szigeten tért magához. Lázasan imádkozott Istenhez, hogy mentse meg és mindennap a láthatárt kémlelte, hátha jön a segítség, de nem látott semmit közeledni. Ebbe belefáradva végül épített egy kunyhót, hogy védje magát a természet erőitől.

De egy napon mikor élelemszerző útjáról hazatért, a kiskunyhó lángokba állt, füstje az ég felé gomolygott. A legrosszabb, ami történt, mindent elvesztett.

- Istenem, hogy tehetted ezt velem? - sírta el magát.

Valahogy elaludt, hajnalba egy hajó zajára ébredt, amely kikötött a szigeten.

Azért jött, hogy kimentse.

- Honnan tudták, hogy itt vagyok? - kérdezte az elcsigázott ember.

- Láttuk a füstjeleit-, válaszolták a megmentői.

Mikor úgy érezzük, hogy a legnagyobb bajban vagyunk, rosszabb már nem történhet velünk, bízni és hinni kell, hogy a segítség megérkezik!

G y e r m e k o l d a l

Az őszi kirándulás

Elérkezett október 4-e, amit már mindnyájan vártunk. Az úti cél Barcs-Ősborókás volt. Amikor megérkeztünk, összegyűltünk és énekeltünk. Lóránt atya elmondta, hogy mi lesz a napi program. Körülnéztünk az erdőben, utána csapatokra osztottak bennünket, és elkezdődött a vetélkedő. Tettünk egy nagy kört, a megállónál elvégeztük a feladatokat. Sajnos nem a mi csapatunk lett az első, de nagyon jól éreztük magunkat. A vetélkedő után végre elkészült az ebéd, végül mehattunk a várva-várt hajókázásra. Nagy bánatunkra ennek a kirándulásnak is vége lett. Nagyon elfáradtunk, de azért jól éreztük magunkat!

Novográdecz Máté

Gyerekek!

Kedves novemberi szentünk nevét bogarászhatod ki a rejtvényábrából.

A csillaggal jelölt mezőből indulj és lóugrásban haladj.

Jó szórakozást a feladathoz!

D	R	Á	T	
Z	E	Á	É	
P	H	Á*	T	Z
R	I	B		S
		Z	S	E

MINISTRÁNSOK ŐSZI GESZTENYE TÚRÁJA AZ ALPOKALJÁN

November 8-án szombaton minden ministránsunkat „Gesztenye-túrára” hívjuk az Alpokalja gyöngyszeméhez, Kőszegre. Reggel 7 órakor indulunk a templom előtt Fehér Villám nevű buszunkkal. Odaérkezéskor gesztenye-sütés lesz, majd az Óház-kilátót vesszük célba.

A túrát követően választható programot kínálunk. Vagy a büki termálban lubickolhatsz egy kicsit, vagy egy spéci filmet nézhetsz meg egy teremben. Este 8 óra körül érkezünk haza ugyancsak a templomunk elé.

Elemőzsiát (reggelit, ebédre és uzsonnára valót), a fürdőzéshez cuccot mindenképp hozz magaddal!

Induljon hát a gesztenye túra a gesztenye hazájában!

Mocsárjárás

Minden gyereknek adunk 2-2 székpárnát vagy kartonpapírt (arra vigyázzunk, hogy ne csússzon a földön). Kijelöljük, hogy honnan, hová kell eljutni úgy, hogy az egyik párnán áll, lerakja a másikat, rálép, felveszi az elsőt, lerakja maga elé, rálép, felveszi a másodikat stb. A párnáról lelépni nem szabad! Így kell eljutniuk a célba. Ki a gyorsabb?

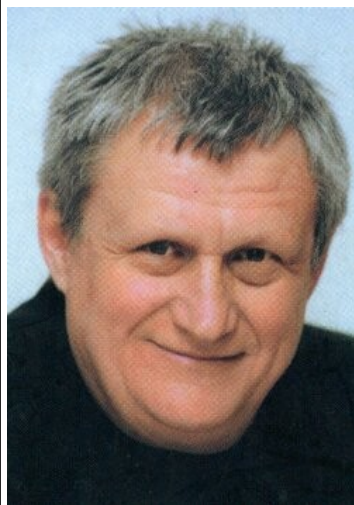
A LEGNEHEZEBB KÉRÉS

**„Legyen meg a Te akaratod!”
Ha elkerülnek gondok, bánatok,
könnyű kimondani. De ha nehéz
órák jönnek, s az öröm ködbe vész?
Ha a szív vérzik, a lélek zokog,
ha éjszakának tűnnek nappalok,
eltörödelni mégis a mondatot,
hogy „legyen meg a te akaratod!”?
Inkább sikoltanék: „Atyám, ne, ne!
Miért kell ennek így történnie?”
Szívem keserű lázadásba jut,
ha érthetetlen előtte az út.
Sírva tesz fel kínzó kérdéseket:
„Én Istenem, hát ez a szeretet?”
Aztán elcsitul: „Bocsáss meg, Atyám!
Te szeretsz engem híven, igazán.
Kínban vergődő szívvel is tudom:
Te vezetsz engem a legjobb úton.
Ellenemre is véghezviheted,
de szívem attól nem lesz csende-
sebb.
Taníts meg hát szívből kiáltani
ne csak szájjal, de szívvel mondani:
„Ahogy te akarod, ne ahogy én!”
A békeesség csak így lesz az enyém.
Lehet az út tövises, meredek,
amerre vezetsz, bátran mehetek.
S mindennapi kérésem az marad:
„Add, hogy csupán Téged kívánja-
lak!”
„Legyen akaratod”, ha nap nevet.
„Legyen akaratod”, ha éj temet.
Legyen most és mindörökké! Igen!
Fogd meg a kezem, fogadd el a szí-
vem!
Ha utam célját el is takarod:
Hiszek! Legyen ahogy Te akarod!”**

Herman Enke után németből fordította:
Túrmezei Erzsébet

Szagrális ebéd

Hölgyeim és uraim, szeretünk játszani azokkal a szavakkal, melyeknek az értelmét csak sejtjük, de jót várunk tőlük, s lényegük hiányzik az életünkben. Ilyen a szagrális és különféle ragozott alakjai. Mondhatnánk magyarul is, de a szent bizony parasztosabb a magyarsága, helyesebben: megmagyarosodottsága miatt. Ráadásul keményebb is. Gondoljunk bele: szakralitás-hiányban szenvedni előkelőbb és finomabb, mint szentség nélkül élni, ráadásul a szentség nélkülözése rögtön kínálja az orvosságot is. Az pedig kínos.

A Czuczor-Fogarasi Szótár szerint a „latin sanctus jelent erkölcsileg tökéletes, feddhetetlen, romlatlan szellemű lényt.” Tehát ha a sanctusra, a szentre, körmönfontabban a szakralitásra szomjazunk, akkor kereskedjünk önmagunkban: vagyunk-e erkölcsileg tökéletesek, feddhetetlenek, romlatlan szelleműek? Ráadásul nem úgy általában mi, hanem a lehető legszorosabban: én? Tehát nem kívül, másokban kell kutakodni, hanem belül. Megfelelek-e a hármaskövetelménynek? Miért? Mert keresztény vagyok, s tudom, hogy – folytatva a Szótár szavaival – „Isten a legszentebb valóság.” Mert Ő tökéletes, feddhetetlen és romlatlan szellemű, így a kérdés megoldása az, hogy ezeket a tulajdonságait beengedjem lényembe és magamévá tegyem. Sőt, a Szentírásból azt is tudom, hogy Ő jó, meg ő az igazság, tehát belőle ered a szabadság is, meg az élet, ha az Ő útján járok.

Hívnak néha szakralitás-témájú beszélgetésekre, melyeket a rendezők lelkesen összekapcsolnak Jézusról, vagy szentjeiről készült filmekkel, színelőadásokkal, kiállításokkal s más keresztény, kulturális rendezvényekkel.

Természetesen nincs ellenemre az ilyesmi, hiszen magától Jézustól tanultuk az Atya, a Vigasztaló és az Ő szentségét, meg azt is, hogy „nem marad jutalom nélkül az, aki egy pohár vizet ad inni nektek, mivel Krisztuséi vagytok.” (Mk 9, 41) Máté így részletezi: „mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, vándor voltam és befogadtatok, mezítelen és fölruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és fölkerestetek.” (Mt 25,35-36)

E szép és mély szövegekre lehet színházi beszédet, vagy filmjelenetet építeni, engem azonban inkább a pohár víz érdekel. A mindennapi élet szentsége. Hogy miként lehet egy pohár vizet adni egy szomszjasnak úgy, hogy az esemény szent legyen, hogy a résztvevők között a Szent áramoljék neve emlegetése, vagyis minden hennegés, sőt föltűnés nélkül.

Oly egyszerűen és természetesen, ahogy lélegzünk, vagy miként az Ő áldásai: az igazság, a szépség, a jóság, a szeretet árad szét a világban – csöndben, kéretlenül és válogatás nélkül.

Czako Gábor

CSODÁLATOS DOWN - SZINDRÓ- MÁSOK

A Down-szindrómások pontosan ugyanolyan sokfélék, mint minden ember, ám egy dolog biztos: ha megfelelő figyelmet, segítséget és támogatást kapnak, a Downos babák is szinte bármit elérhetnek. Akárcsak egészséges társaik.

Az éltanuló

Megan McCormick az első olyan Down-szindrómás ember, aki kitüntetéssel végezte el a főiskolát. Jelenleg épp egyetemi tanulmányain dolgozik – ha végzett, speciális igényű gyerekeket szeretne tanítani, hogy bebizonyítsa nekik: semmi sem lehetetlen. Szülei szerint, akiknek ő a hatodik gyermeke, nincs itt semmi titok, ők mindig pontosan azt várták el a lányuktól, mint az összes testvérétől.

"Soha nem a korlátokat néztük, hanem azt, milyen sok dologra képes. Ha pedig nem tudott valamit, megkerestük együtt a megoldást! Csak a kórházban estünk kicsit kétségbe, de akkor odajött hozzánk a szülésznő és azt mondta: 'Miért olyan idegesek? Van már gyerekük, nem? Akkor tudják, hogyan kell felnevelni.' És igaza volt. Downos gyereket nevelni pont olyan volt, mint az összes többi. Csak még csodálatosabb."

A hegymászó

Eli Reimer az első Down-szindrómás tinédzser, aki tíz napos megfeszített menet után elérte a Mount Everest 5400 méteres magasságban fekvő alaptáborát. Erre a teljesítményre közel egy éven át készült édesapjával együtt, aki azt akarta bizonyítani, hogy a fiának nemcsak a fizikai ereje, de a nem kis kihívást igénylő koncentrációs képessége is megvan ehhez a feladathoz. Mióta visszatért, Eli a helyi középiskola sztárja, ráadásul tetteivel közel 100 ezer dollárnyi adományt gyűjtött egy sérülteket támogató alapítványnak.

A polgármester

Darragh McKenna az Írországban található Borrisokane nevű település polgármestere lett. A választási kampány során mind az öt induló jelöltnek az volt a feladata, hogy pénzt gyűjtsenek a város játszótérének és kis erdejének felújítására. Az öt jelölt

összesen 45 ezer Fontot gyűjtött össze – ebből Darragh személyesen 22 500-at. Rengeteg jótékonyági műsort szervezett, és személyesen látogatta meg a szavazóit. Nem csoda, hogy mindenki bízik benne, hiszen már korábban is ismerte a többség, mert a 31 éves férfi évek óta jól menő kocsmát üzemeltet a városban, és hétszer szerzett aranyérmet a paralimpiai játékokon. Neki ezért könnyű elhinni: mindenre képes.

A szépséges modell

Valentina Guerrero alig tíz hónapos volt, amikor életében először címlapra került, méghozzá rögtön a People magazinéra. Persze nemcsak saját szépségének köszönhetette a sikert. Édesanyja híres tévés műsorvezető Amerikában, aki a lánya születése utáni első sokkot kiheverve elhatározta, mindent megtesz, hogy megváltoztassa az emberek előítéleteit a Down-szindrómás emberek iránt. Facebook-oldalt hozott létre a lányának, ott mesélt arról, hogyan fejlődik és milyen szép.

Itt figyelt fel a kislányra egy spanyol divattervező, aki kiválasztotta a csöppséget egy új fürdőruhamárka arcának. Ő került a katalógus címlapjára, és még a divatshow-ban is szerepelt, igaz, zsenge

kora miatt ölbén vitték körbe. A gyönyörű kislány azóta hároméves lett, keresett fotómodell, és saját ruhamárkája is van, amelynek jellegzetessége, hogy minden egyes darabján szerepel a szív minta.

Az úszóbajnok

Dr. Karen Graffney az első Down-szindrómás, aki átúszta a La Manche csatornát és az amerikai Tahoe tavát, utóbbi teljesítményéről dokumentumfilm is készült. Nem volt egyszerű dolga, és nem a Down-szindróma jelentette számára a legnagyobb kihívást, inkább az extrém hideg víz és a tény, hogy bal lába születése óta sérült, és egyik lábával se tud megfelelően rugni, így az úszáshoz minden erejét a felsőtestéből kell összehoznia.

Szülei éppen lábai erősítésére vitték el úszni, és ez olyan jól sikerült, hogy érettségi után sportösztöndíjjal jutott be a Portlandi Egyetemre, ahol főiskolai végzettséget szerzett, ám eredményeit és erőfeszítéseit az intézmény díszdoktori fokozattal honorálta. Ő az egyik leghíresebb és legelismertebb Down szindrómás ember Amerikában, akinek saját alapítványa van, amely minden évben több tucatnyi fogyatékos embert segít.

Nemrég járta be az internetet egy csodálatosan szép videó, melyben Down szindrómás gyerekek mesélnek egy Downos babával várandós leendő anyukának. Csodálatos és felemelő videó, mindenképpen érdemes megnézni:

<https://www.youtube.com/watch?v=Ju-q4OnBtNU#t=67>

Forrás: Internet

A KERESZTÉNYEK ÉS A TETOVÁLÁS

A tetoválások soha nem látott népszerűségnek örvendenek. Jelenleg minden ötödik amerikaiak legalább egy tetoválása van (21%), ami elképesztő növekedés a 2003-as 16%-os illetve a 2008-as 14%-os Harris Poll által mért adathoz képest. A gyakorisággal és növekvő érdeklődéssel párhuzamosan, a keresztények jogosan teszik fel a kérdést: Mit mond a Biblia a tetoválásokról?

A rövid válasz az, hogy konkrétan semmit. Legalábbis ezgaktul nem válaszolja meg a kérdést. A Biblia nem hivatkozik pontosan a tetkókra, legalábbis nem úgy, ahogy a modern időkben elváránk. Néhány keresztény bűnnek ítéli, mivel Isten nyilvánvalóan megtiltotta ezt a tevékenységet a III. Mózes 19:28-ban. Mivel a tetoválás szó néhány népszerű angol bibliafordításban megjelenik itt, az elutasító álláspont egyértelműnek tűnik. Például:

"Ne vagdossátok be testeteket halottért, és ne végezzetek magatokon tetoválást. Én vagyok az Úr!"

A III. Mózes 19:28 szó szerinti fordítása így hangzik:

"Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok, jeleket ne írjatok magatokra. Én vagyok az Úr."

Az "írás" szó bevételt vagy bevágott szimbólumokra/szavakra vonatkozik, és csak itt van használva. A "jelek" szó szintén egyedül csak itt van használva, a szónak pedig bizonytalan a gyöke, így nem igazán lehetünk biztosak a jelentésében. Másrészt a tetoválás szó az 1700-as évekig nem került be az angol nyelvbe. Valószínűleg ez az oka annak, hogy az 1600-as években készült KJV (King James Version) bibliafordítás közelebb van a szó szerinti jelentéshez, mely szerint "Ne ... bélyegezz jeleket magadra."

A fenti törvény háttere Izraelben az volt, hogy miután a nép megszabadult a szolgaságból, éppen Egyiptom és Kánaán között táborozott. Az újkori régészeti kutatások azt mutatják, mialatt Egyiptomban a tetoválás gyakorlatban volt, az csak a nőkre korlátozódott. A bizonyítékok arra utalnak, hogy a tetoválások helye a női testen (mell, comb és has) összefüggésben volt a termékenységgel, így a tetovált jelekről azt tartották, hogy jó szerencsét és védelmet nyújtanak a szülés során. A nők pedig elég gyakran a termékenység istennőjének, Bes-nek a képét viselték, ami ezt az elméletet szintén alátámasztja. Kánaánban ellenben, a bizonyítékok arra utalnak, hogy a test tintával való megjelölése helyett egy sokkal extrémebb rituálét alkalmaztak, mint például a beégetés, a bevágás vagy a bőr lehasítása.

A régészeti eredmények valamint a bibliai szövegek azt mutatják, hogy a kananiták egyedi vágásokat végeztek a testükön rituális céllal (I. Királyok 18:28), különösen ha a halottjukat gyászolták vagy az istenük felé akarták a tiszteletüket kifejezni. A III. Mózes 19:28 úgy tűnik erre utal amikor ezt mondja:

"Testeteket a holt emberért meg ne hasogassátok, jeleket ne írjatok magatokra."

Egyiptommal és Kánaánnal kapcsolatban a fenti régeszeit figyelembe véve, úgy tűnik, Isten pont ezeket a vallási célú rituálékat tiltotta meg, nem pedig a tetoválást, ahogy eddig gondoltuk.

Ezekkel együtt, figyelembe véve hogy nincs egyértelmű parancs a Bibliában a tetoválásra vonatkozóan, alig marad kapaszkodó a korlátlan tetoválással szemben. Mégis, mielőtt felvarratsz valamit, el kell gondolkodjál pár dolgon, különösen ha keresztény vagy. Az alábbi kérdésekkel megpróbálok segíteni abban, hogy át tud gondolni a döntésed:

Változtatás

Mivel a Biblia kifejezetten nem tiltja a tetoválásokat, van mégis bármilyen korlátozás? Tudjuk, hogy a testünk nem a sajátunk, sokkal

inkább Isten temploma (I. Kor. 6:19-20). A Bibliának van egy magasabb rendű képe a testről, mint Isten kezének munkájáról, amit nem lehet eltorzítani. A nem izraelita népek nem rendelkeztek ezzel a látásmóddal. Napjainkban, néhányan megállás nélkül módosítják a testüket és egyre inkább állatokra vagy földönkívüliekre hasonlítanak, mint emberi lényekre, pedig az ember – az összes teremtett lény közül – egyedülként lett az Ő képére teremtve. Fel kell tegyük magunknak a kérdést, mennyire módosíthatjuk a testünket azért, hogy megfeleljünk a vágyainknak, miközben ne torzítsuk el az embernek azt a szépségét amit Isten adott?

Motiváció

Miért van szükségem egy tetkóra? Ha ez egy lázadás a szülőkkel szemben, akkor ez biztosan nem egy elfogadható ok (Ef. 6:1-3). Közben egy művészi önkifejezés rendben lévő lehet, az elsődleges motivációnk mindenben Isten dicsőségét kell szolgálja (I. Kor. 10:31). Ez pedig a dicsőség adásának keresését és az Ő felé, nem pedig a magunk felé fordulást kell, hogy jelentse. Egy tetoválás készíttatése az elkötelezettségünk kifejezése céljából esetleg elfogadható indok lehet, de ne felejtse el, nem ez az elsődleges és leghatékonyabb módja az evangélizálásnak. Egy tetoválás nem helyettesítheti a szavakkal történő evangélium átadását. Nem állhatsz meg egyszerűen csak azért a végső ítélszék előtt, mert magadra varrattál egy igé-verset.

Alázat

Az alázat azt jelenti, hogy ne magadat propagáld. Annak a módját keresed, hogy az emberek gondolatait Isten felé irányítsd, vagy annak, hogy magad felé? A tetoválások gyakran a test egy bizonyos részét hangsúlyozzák és a figyelmünket a

testnek arra a részére irányítják, ahol a tetoválás van. Az alázatos gondolkodás arra fog ösztönözni téged, hogy gondolkodj el a tetoválásról, a határokról, a méretről, azok számáról és a helyükről.

Üzenet

Mit fog üzeni a tetoválás, amit akarsz, rólad a világ felé? A tetoválások erőteljes üzenetek, automatikusan megmutatva azt, mi számodra a fontos. Mivel a tetoválás lényege az állandóság, valószínűleg veled lesznek egész életed során. Az egyre több tetoválás miatt erre már külön kifejezés is született: "tetkó sajnálat" (angolban "tattoo regret"). Ahogy egyre érettebbé válsz, lehetséges, hogy csatlakozni fogsz az ilyen emberek növekvő táborához és sajnálni fogod a tetoválásaidat, mivel már túlléptél azok üzenetein és az értékeid megváltoztak.

Pénz

Ez a legbölcsebb módja, hogy felhasználj a pénzedet? Felelősek vagyunk Isten felé, hogyan használjuk fel a pénzünket. Nagyon fontos szem előtt tartanunk azt is, hogy az eltávolító technikák bár fejlettek, de sokkal drágábbak mint egy tetoválás felvarrása.

Égészségügyi megfontolások

Az az igazság, hogy a tetoválásnak vannak egészségügyi kockázatai is. A Mayo Klinika felhívja a figyelmet, hogy "ne csinálj könnyelműen tetoválást". Számos súlyos allergiás tünetről, fertőzésről, csúnya forradásról illetve vérbetegségről számolnak be, mint például a Hepatitis B és C. A tetoválás kifejezetten megnyitja a bőrt és idegen baktériumok számára teszi a véred hozzáférhetővé. A tetováló szalonok pedig nem orvosi klinikák, pedig a bőrt szurkálják, ami vérzéssel jár.

Kérlek, gondolkodj mielőtt tetováltatsz. Ezt a döntést ne elhamarkodottan vagy meggondolatlanul hozd meg. Tedd fel magadnak a fenti kérdéseket és a döntésed gondold át még egyszer. Beszélj erről olyan érett keresztény felnőttekkel, akikben megbízol.

MINDIG CSAK AZT KAPJUK, AMIT KERESTÜNK

Erre-arra kóborolva, egy nagy kutya eljutott egy terembe, melynek minden fala óriási tükrökből volt. Így hát egyszerre, nagy kutyákkal körülvéve találta magát. Feldühödött, elkezdte fogát csikorgatni, morgott. Természetesen, a tükrökben lévő kutyák is ugyanezt tették, kimutatva félelmetes agyaraikat.

Kutyánk elkezdett körbe forogni, hogy védekezzen a támadói ellen, majd ezután dühösen ugatni kezdett és rávetette magát, egyik feltételezett ellenségére.

A tükörrel való erős ütközés következtében, véresen és élettelenül a földre zuhant.

Ha barátságosan csóválni kezdte volna a farkát, akkor az összes tükörben lévő kutya ugyanígy válaszolt volna neki.

És így, találkozásuk ünnep lett volna!

Farizeus fohásza

Szeretem a Te szentegyházadat, Lakásodnak földi helyét,
De míg Zöld Gergely lesz a papunk Nem viselem semmi terhét.
Szeretlek Téged áldott Uram, Vágyom, hogy akarod tegyem,
De a szomszédos egyháztagtól, Ó kérek, szabadíts meg engem.
Köszönöm neked a hangomat, Az éneklésre adott időt,
De míg Nagy Pál lesz a kántor, Az éneklésben nem segítem őt.
Asztalodra drága Jézus Kegyelmednek kelyhét helyezed,
De ha Kiss Bálint osztja ki azt, Sem bort, sem kenyeret magamhoz nem veszek.
Minden, mi kell tőled jöttek, tied azok De ha Rácznét is segítyezik,
Az adakozásban részt nem veszek. Könyörgöm Uram, Hozzád esdekelve,
Készíts nekem a Mennyben helyet Égi lakást, de ... kérek Uram
Semmiképpen ne a FEHÉRNÉ mellett. Ámen.

CARITAS HUNGARICA DÍJ 2014

2014. október 4-én - Szent Ferenc ünnepén – szeretett munkatársunk Vida Zoltánné Pataki Ildikó Caritas Hungarica díjban részesült. A Katolikus Karitászs Caritas Hungarica díjjal ismeri el azon önkéntesek munkáját, akik hosszú évek óta áldozatosan szolgálják rászoruló embertársaikat.

Budapesten a Magyar Szentek Templomában harminchét önkéntes részesült a díjban. A megívottak közt jelen volt Mádl Dalma a Karitászs Jószoigálati Nagykövete is. Az ünnepség 11 órai hálaadó szentmisével kezdődött, melyet Beer Miklós Váci Megyéspüspök Úr celebrált. Emlékezetes lesz mindnyájunk számára – kik jelen lehettünk – Főtisztelendő Püspök Atya szívünkhöz szóló szép szentbeszéde, melyben az elesettek segítésére buzdította hallgatóit. Hangsúlyozta, hogy „keresztény életünket a segítségnyújtás teszi hitelessé, ez mutatja meg, hogy tényleg Jézus tanítványai vagyunk”.

A szentmise után Beer Miklós Püspök Úr és Écsy Gábor Atya a Karitászs Országos Igazgatója adta át az elismeréseket. Egyházmegyénként szólították a díjazottakat, és méltatták munkájukat.

Ildikó méltatása így szólt:

„A Kerékpáros Angyal. Így ismerik Ildikót Nagyatádon. A szülői házból hozta a jószágot és szeretetet. Áldott emlékű édesapja főjegyzőként nagyatádiak százait mentette a háború idején, édesanyja is a szegények párfogója volt.

Törekény természetében hihetetlen erő és munkabírás rejlik. Mindenütt segít. 27 éve rendszeresen látogatja a városi kórház betegeit, akik lelki vigaszra, együttérzésre, mosolyra éheznek.

A szeretet abban áll, - mondja Szent Ferenc – hogy elveszíted magad a szeretett személyben.

Elveszíti magát. Ez élteti Ildikót. Éltesse a Jóisten még nagyon sokáig!”

Kedves, Jó Ildikó! Egyházközségünk és Karitászs csoportunk nevében őszinte szeretettel gratulálunk kitüntetésedhez, mely a legjobb helyre került!

Kéri Imréné

A béka imája

Egy éjszaka béka brekegése zavarta meg a kólostor kertjében imádkozó szerzetest. Megpróbált nem a brekegésre figyelni - mindhiába. Elfutotta a mérge, és rákiáltott a békára:

- Csönd! Imádkozom!

A szerzetes kérése - mivel szent ember volt - meghallgatásra talált az égből. Minden teremtmény nyomban elnémulva adta meg neki az imához szükséges csendet.

De ekkor egy hang zavarta meg a barát imáját. Belülről jött, a lelke mélyéről:

- És ha Isten ugyanolyan szépnak találja a béka brekegését, mint a te zsoltáros imádat?!

- Mi tetszhet már az Úrnak egy béka brekegésében? – válaszolta a szerzetes kelletlenül. De a hang nem csitult el:

- Akkor miért teremtette az Isten a békát ilyen hanggal? A barát elhatározta, utána jár a kérdésnek. Odaszólt a békának:

- Brekegj!

A béka teljesítette a parancsot, hamarosan a környék összes békája csatlakozott hozzá, koncertjük be-töltötte az éjszakát.

A szerzetes hallgatta, hallgatta a késő békazenét, egyre szebbnek találta, harmonikusan illett a holdfényes éjszakához.

Amikor felállt, hogy cellájába menjen, még egyszer hallani vélte a hangot a lelke mélyéből:

- Régen nem voltunk már ilyen meghittén együtt.... - súgta fülébe a Teremtő....

-ismeretlen szerző-

MEGGYES-PUDINGOS RÉTES

Hozzávalók / 4 adag

A tésztához

1 csomag [réteslap](#) (8 lapos)

2 dl [tejföl](#)

1 dl [napraforgó olaj](#)

A töltelékhez

350 g [meggybefőtt](#) (magozott)

2 csomag [vaníliás pudingpor](#)

1 l [tej](#)

1 csapott ek [cukor](#) (a pudinghoz, ízlés szerint)

[meggybefőtt](#) [napraforgó olaj](#) [réteslap](#) [tej](#) [tejföl](#) [cukor](#) [vaníliás pudingpor](#)

elkészítés

Elkészítjük a pudingot a csomagoláson leírtak alapján.

Leszűrjük a meggyet a levétől, majd a kész pudinghoz keverjük. Hűvös helyen **hagyjuk teljesen kihűlni**.

A tejfölt összekeverjük az olajjal. (Ezzel fogjuk a tepsialját és a réteslapokat megkenni.)

Vesszünk egy tepsit, majd az alját megkenjük az olajos tejföllel. Erre jön egy réteslap, majd ezt is megkenjük.

Ezt a rétegezést még 3× folytatjuk úgy, hogy négy réteslap legyen alul (mivel majd felül is ennyi lesz). Ezután rárakjuk a pudingos-meggyes töltelékét, és szépen elterítjük úgy, hogy mindenhol egyforma vastagságú legyen. Majd újból jönnek a réteslapok az előbb leírtak alapján rétegezve.

A tetejét is megkenjük, és előmelegített sütőben aranybarnára sütjük. (A szeleteléssel várni kell addig, míg **teljesen kihűl**.) Jó étvágyat!

sütési hőfok: 180°C

sütési mód: alul-felül sütés

költség: 1000 Ft

elkészítettem: 1 alkalommal

Jó étvágyat!

☞ könnyű | előkészület: 20 perc főzés: 10 perc sütés: 45 perc

Fricz Tamás

A bukott baloldal

Amint az várható volt, Ludas Matyi ebben az évben háromszor verte el Döbrögit, vagyis: a jobboldal a parlamenti és az európai parlamenti választások után az önkormányzati választásokon is súlyos politikai verést mért a baloldalra.

A baloldal a rendszerváltás utáni legnagyobb mélypontjára süllyedt, s innentől rákényszerül a teljes újrakezdésre. Úgy is fogalmazhatnánk: szinte a nulláról indulnak, egyfajta politikai „zöldmezős” beruházásra van szükségük.

Mi vezetett idáig? Mik az okok?

A legelső, és kézenfekvő ok nyilvánvalóan a baloldal látványos szétesése a két tavaszi választás utáni időszakban. Ne feledjük el, hogy az április 6-ai parlamenti választásokon a baloldali-balliberális pártok (MSZP, Együtt 2014, Demokratikus Koalíció, Párbeszéd Magyarországért, Magyar Liberális Párt) még összefogtak Kormányváltók címmel, de így sem tudták megközelíteni a Fidesz–KDNP-t: utóbbiak a parlamenti mandátumok 66,83, míg a baloldaliak együtt 19, 10 százalékát szerezték meg. (Pártlisták: Fidesz–KDNP 45,04, baloldal együtt 25, 67, Jobbik 20,30 százalék.) A baloldal ekkor veszítette el kormányváltó-párti státuszát, s zsugorodott középpárttá.

A parlamenti választási kudarc hatására úgy döntöttek, hogy a május 25-ei európai parlamenti választásokon külön indulnak, hogy kiderüljön: kin, kiken múlhatott az április 6-ai súlyos vereség, illetve melyik párt válhat a baloldal vezető erejévé. Ekkor jött számukra az újabb csapás: a Fidesz–KDNP 57,14 százalékot ért el, s a külön induló baloldali pártokat még a Jobbik is megelőzte a maga 14,29 százalékos eredményével! Ráadásul a „ki a domináns párt a baloldalon” kérdés sem dőlt el, helyette szétforgácsolódás következett be: az MSZP és a Demokratikus Koalíció (DK) egyaránt 9,52 százalékot szerzett, míg az ezúttal már közösen induló Együtt–PM pusztán 4,76 százalékot ért el (pontosan annyit, mint az LMP).

E két, K.O.-súlyú kudarc után nehezen tért magához a baloldal, sőt, valójában nem is igazán kelt fel a padlóról. Nyilvánvalóvá vált számukra a májusi „eredmények” után, hogy valamilyen szinten mégis össze kellene fogniuk, mert külön-külön esélytelenek lesznek az önkormányzati választásokon is. Tettek is erre ilyen-olyan kísérleteket, de ezek is szájalmasnak bizonyultak, s közben mind az MSZP-n, mind az Együtt–PM-en belül a bomlás és a belső megosztottság jelei is mutatkoztak. (Csak Gyurcsány maradt igazán „álló”, a liberálisokra meg nem érdemes sok szót vesztegetni.) Az októberre kialakult helyzet nem lehetett más, mint teljes zűrzavar és szétesettség: az ország különféle településein – jól nyomon követhető logika nélkül – hol összefogtak, hol külön indultak a pártok és jelöltjeik, volt, ahol

részben összefogtak, részben nem. Az egész szétesési folyamat tragikomikussá vált a főpolgármester-jelölti castinggal, majd burleszkbe ment át Falus Ferenc volt jelölt szerepléseivel, a végén pedig a Jolly Jokerként megjelenő, örök túlélő Bokros Lajos felbukkanásával.

Ez tehát a nyilvánvaló és szembetűnő magyarázat a bal-liberális oldal teljes bukására, ám végre vegyük észre a másikat, legalább olyan fontos magyarázatot is: ez nem más, mint a jobboldali pártszövetségnek, jelesül a harmadik Orbán-kormánynak az első néhány hónapos jó teljesítménye. Az Orbán-kormány, illetve a Fidesz–KDNP töretlen népszerűsége elsősorban annak köszönhető, hogy választási ígéreteit betartva, folytatta a neoliberalizmussal véglegesen szakítva, „néppárti” – de nem populist! – kormánypolitikáját; ígéreteihez híven folytatta a rezsicsökkentést, határozott lépéseket tett a mintegy másfél millió családot érintő devizahitelek megmentése érdekében, folytatta a pedagógus béremelést, a reprivatizációt, a nemzeti érdekek határozott védelmét a külpolitikai viszonyainkban, a nemzetközi közvélemény előtt.

Ez a kiszámíthatóság valódi tartalommal töltötte meg a „Folytatjuk!” jelszót, s hitelesítette az emberek szemében az Orbán-kormányzatot. A kormányzóképeség az egyik legfontosabb szempont a pártok versenyében, s jól látható, hogy az emberek döntő többsége jelenleg egyedül a Fidesz–KDNP-t látja kormányzóképes politikai erőnek. A baloldal ezt a képességét

látványosan elveszítette, a Jobbik pedig még nem „puhult meg” annyira, másfelől szakmailag még nem vált annyira hitelessé, hogy a többség rájuk bízza az országot, vagy az önkormányzatok irányítását.

A baloldal bukásának e két oka mellett azonban még van egy harmadik is.

A Népszabadság az április 6-ai választások másnapján leírta, hogy a kormányt váltani akaró szövetség egyik tagjának vezetője így sóhajtott fel hétfőn hajnalban, már kamerákon kívül: „semmit sem értettünk meg Magyarországból.”

Nos igen, ez a lényeg, a vastag betűs lényeg: a balliberálisok csak nemeket tudtak és tudnak mondani (jobboldali diktatúra és antiszemitizmus dül az országban, segítség!), s csatolt szervezeteikkel az unióba és a tengeren túlra rohangálnak feljelenteni az országot. Igenjeik – átgondolt program, jövőkép, vízió Magyarországáról – nincsenek.

Vagyis: nincs mondandójuk Magyarország állampolgárai számára. Most már jó lenne észrevenni, hogy valójában ők azok – s nem a jobboldal! –, akik semmit nem értettek meg az általuk ájtult tisztelt és imádott Nyugatból, a demokráciából.

Sportosan szólva tehát: csere van!

Átvétel a Magyar Nemzetből

Az állhatatos imádság

„Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni. Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, hogy azt hirdethessem.”

Kolosszé gyülekezetének írott levél 4, 2-4.

Egyik barátom mentős sofőrként töltötte polgári szolgálatát. Elmesélte, hogy egyszer egy nagyon súlyos beteget szállítottak a kórházba. Az idő szorított, de az útszakasz igen forgalmas volt. Bekapcsolta hát a szirénát, és taposta a gázt, ahogyan csak tudta. Az autósok lehúzódtak az útpadkára, útkereszteződésnél megálltak, csak hogy előre engedjék a mentőautót. A sofőrök jóindulatának, no és persze barátom forma-1-es vezetési stílusának köszönhetően nemsokára be is értek a kórházba, ahol egy másik stáb várta őket, és rohantak a beteggel a műtőbe. A műszak végén barátom indult haza, de a folyosón szembetalálkozott a műtős orvossal, aki megszólította:

- Ön vezette azt a mentőkocsit, amivel a ma délutáni súlyos beteget hozták?

- Igen. – válaszolt csodálkozva a mentős.

- Ha még 2 perccel később érkezik a beteg, nem éli túl. – mondta az orvos.

Barátomat kirázta a hideg. 2 percen múlt az élete? Pedig azt a 2 percet könnyen el lehetett volna veszíteni a zsúfolt városi forgalomban. Aztán végiggondolta, hogy mindez nem csak rajta múlt. A beteg megmeneküléséhez minden egyes sofőr hozzájárult, akik lehúzódtak az út szélére, akik megálltak az útkereszteződéseknél, akik helyet csináltak a piros lámpánál tornyosuló sorban. Ha a sok ember közül néhány hanyagul veszi a szirénázó mentőautót, és nem ad neki elsőbbséget, könnyen a beteg halálát okozhatta volna.

El tudom képzelni Pál apostolt, ahogy ott ül a szirénázó mentőautóban, személyiségének megfelelően tövig nyomja a gázt, és csikorgó kerekekkel veszi be az éles kanyarokat; mindezt azért, hogy Isten örömezenetével megmentse az embereket. Csakhogy

ő maga is belátja, hogy egyedül kevés feladata elvégzéséhez, ezért arra kéri a hívőket, imádkozzanak kitartóan érte.

„Krisztus titkának szólása” nem csak a lelkészek, gyülekezeti előjárók, és a neves szónokok tehetségén múlik. Ez egy olyan összmunka, mint a mentőautó útja. Ha csak látszólag jelentéktelen dologgal járunk is hozzá Isten örömezenetének továbbításához, akkor is (örök)életet menthetünk.

"NE FÉLJ, CSAK HIGGY!"

(Márk 5: 36)

Ha rád tör a félelem, engedd hogy Isten szeretete megszólaljon benned:

- Ne félj, csak higgy!
- Ne félj, mert én vagyok Istened!
- Ne félj, mert megsegítelek!
- Ne félj, mert megváltottalak!
- Ne félj, mert veled vagyok!
- Ne félj, mert nem hagylak el, a halálban sem!
- Ne félj, mert megerősítelek!
- Ne félj, mert nem feledkezem meg rólad!
- Ne félj, mert szeretlek, és az én szeretetem kiűzi a félelmet!
- Ne félj, mert én, az Úr, a te Istened, erősen fogom jobb kezedet!

A félelemre az egyetlen helyes válasz: így ismerni Istent!

Jézus szeretete űzze ki a szívedből a félelmet, a szorongást és nyugtalanságot!

A félelemről

„A legnagyobb félelmünk nem az, hogy alkalmatlanok vagyunk.

A legnagyobb félelmünk az, hogy túlfantáziák vagyunk.

A fényességünk, nem pedig a sötétségünk az, ami leginkább megrémít minket.

Azt kérdezzük magunktól, hogy ki vagyok, aki briliáns, isteni, tehetséges, nagyszerű?

Valójában ki az, aki nem te vagy?

Isten gyermeke vagy.

Ha lekicsinyled magad, az nem szolgálja a világot.

A megvilágosodásnak semmi köze ahhoz, ha lekicsinyíted magad, csak azért, hogy mások ne érezzék kényelmetlenül magukat körülötted.

Mindannyiunknak ragyognia kellene, úgy ahogy a gyermekek teszik.

Azért születünk meg, hogy kinyilvánítsuk Isten dicsőségét, amely bennünk van.

Nem csak néhányunkban, mindannyiunkban.

És ahogy hagyjuk saját fényünket felragyogni, akaratlanul is hozzájárunk ahhoz, hogy mások is ezt tegyék.

Ahogy megszabadulunk saját félelmeinktől, a jelenlétünk önkéntelenül felszabadítja a többieket.”

Nelson Mandela; 1994 ENSZ Ünnepi Beszéde

„Üzd el a csúfolódót, és elmegy vele a viszály is, megszűnik a veszekedés és a gyalázkodás!”

Példabeszédek könyve 22,10

Megfigyeltem, ha egy csoportban vagy közösségben van egy nagyhangú személy, aki ha kell, ha nem – hangoztatja véleményét bárkiről vagy bármiről, a csoport tagjai felzárkóznak mögé. Még akkor is, ha pár perccel előbb teljesen más volt a véleményük. Egy erőteljes személy képes akár egy nagy csoport embert is befolyása alatt tartani – csupán határozott kiállásával, erős hangjával, meggyőző szavaival. Aztán amikor hazamész, vered a fejed a falba – hogy lehattél ennyire gyáva, hogy olyasmi mellett bólogtál, amivel nem is értesz egyet?

Bizony, nehéz az árral szemben úszni.

De tégy egyszer próbát!

Valaki nagy hangon ócsárol valakit. Mindenféle igaz, félig igaz és teljesen valótlan dolgot állít róla. Te is ismered ezt a személyt. Próbáld az agyadban összeszedni ennek az illetőnek a pozitív tulajdonságait – és állj ki mellette. Kezdd úgy a mondatot: „Sok igazság van abban, amit most hallottunk, de ritkán lehet ilyen kedves, adakozó, jó modorú, szerény, barátságos... személlyel találkozni, mint ő.” Persze, csak olyanokat állíts, ami igaz!

Figyeld meg, hogy a csoport kettéválik. Sokan fognak a Te oldaladra állni – és a csúfolódó, a rosszululatú rágalmazó szedi a sátorfáját.

Próbáld ki.

Én már többször megtettem.

Szinte mindig bejött.

(A szerző ismeretlen)

Hátha terem még?

Elhallgatott a kiáltó szava, repedt nádakat ingat a szél,
nem zeng ének az Olajfák helyén, a
kerteken fehérlik a dér,
„a fejsze a fák gyökerén!”

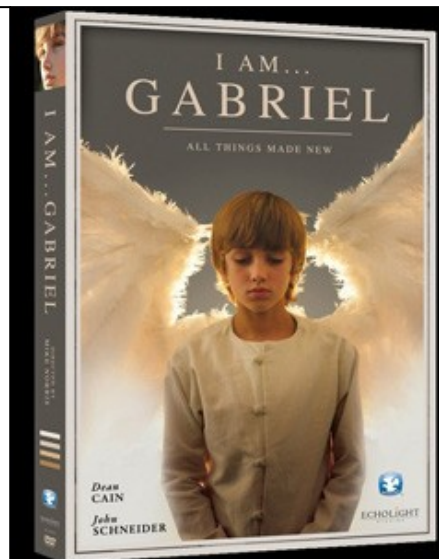
Nem halljátok, milyen csikorogva
fordul az esztendő a tengelyén?
Ítélettel terhes a jövő annak, aki
csak magának él, dús lombozattal,
de gyümölcstelenül:
„a fejsze a fák gyökerén!”

Mindegy, hogy minek álcázzuk
önzésünk üde zöld leveleit, a Gazda
jár a szőlőskerteken,
és megjelöli a fák törzseit.

Ha a Vincellér elébe nem áll
könyörgő szóval:

- Hátha terem még?
Vajon esztendő virradna-e még?
Átszegzett keze tartja vissza
talán egy évig - tőlünk a fejszét!

Lukátsi Vilma

**A NEVEM.. GABRIEL
(I AM.. GABRIEL)**

Könyörtelenül forró nap, kiszáradt föld, és sikertelen gazdasági helyzet egy elhagyatott texasi kisvárosban. Az emberek nagy része munka nélkül él. Sorra mennek tönkre az üzletek és sokak házáat elveszi a bank. Tíz éve még egy nyugodt kisváros volt Texas megyében, azonban azóta mintha egyik átok a másik után sújtaná a

kis közösséget. A város egyre kietlenebb, haldoklik, az ottlakók egyre inkább kétségbeesettebbek.

Egy házaspár egy fiút talál a poros út szélén, a semmi közepén, és felveszik hogy segítsenek neki. Nem is gondolják, hogy Ő azért jött, hogy segítsen nekik és Promise lakosain. Senki sem tudja, hogy ki Ő vagy honnan jött. Néhányan azt gondolják, hogy válasz az imáikra, mások azt, hogy egy szökevény fiú vagy egy hamis próféta. Az egyetlen dolog, amit Gabe mond magáról, hogy azért jött, hogy segítsen.

A helyi seriff, Brody eltökélt szándéka, hogy kideríti az igazságot. De Brody-nak is megvannak a maga problémái.. egybe próbálja tartani a haldokló város. Csoda csoda után történik, a lakosok sorra ölelik a fiút. De amikor a kisváros szeretett orvosa meghal, eljön az igazság pillanata, és Gabe felfedi valódi kilétét..

"És megalázza magát az én népem, a mely nevről neveztetik, s könyörög és keresi az én arcomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket." (2Krón 7,14)

Kérlek a filmet azzal a tudattal nézd, hogy ez egy keresztény játékfilm, kitalált történettel...

Forrás: Internet

Gyermek helyett inkább karrier?

Pillanatkép a nők jelenlegi és lehetséges jövőbeli helyzetéről

A jövő kezdettől fogva - vagy úgy is fogalmazhatunk, hogy Ádamtól és Évától kezdve - foglalkoztatta az emberiséget. Tudományos kutatásokkal, elemzésekkel, jóslással, csillagászáttal és sok-sok fortélyal próbálják megfejtani, vizualizálni az ember további fejlődését. Sokszor hallunk olyan kijelentéseket, miszerint a jövőnk záloga a gyermek, s ebben a nőknek, az édesanyáknak milyen fontos a szerepe. De vajon hogyan változott meg a nő szerepe az elmúlt évtizedekben és hová vezethet ez a tendencia? Erről Gyuris Petra és Meskó Norbert pszichológusokat kérdeztem.

Mennyiben befolyásolhatják a nők a jövőt?

M. N.: Annyiban, mint ahogy a férfiak is. A nagy kérdés szerintem leginkább a két nem kapcsolatában rejlik. A jövőnk valószínűleg a múltunkban gyökerezik, ezért érdemes előbb kicsit áttekinteni a két nem viszonyának alakulását. Az evolúciós kutatók szerint őseink kapcsolata alapvetően egyfajta mellérendelő viszony volt jellemző, ahol a nők és férfiak munkája egyaránt fontos, nélkülözhetetlen volt a közösség szempontjából. De kb. 10.000 évvel ezelőtt, a letelepedést és a mezőgazdálkodás kialakulását követően teljesen megváltozott a két nem kapcsolatának alapsémája. A vagyont (föld, állatok, termények) megjelenésével a férfimunka felértékelődött, a nőket pedig elkezdtek vagyontárgyaknak tekinteni, akiket őriztek, adtak-vettek. Fő feladatuk a szaporodás és gyermeknevelés lett, és jogfosztottakká váltak, nem rendelkeztek sem maguk, sem utódaik felett. A jelenben és a közeljövőben tehát az a nagy kérdés, hogy sikerül-e fordítani ezen a 10.000 éves tendencián. Az egyenjogúság jogi-társadalmi környezetében beálló változások vajon üres szölamok maradnak-e, miközben a felszín alatt a férfiak többsége továbbra is lenézi, leértékeli és kihasználja a nőket? Vagy sikerül-e kiépíteni egy új, nemek közötti szövetséget, amelynek a kölcsönösség, a szeretet és a tisztelet az alapja. Ez nagyban hasonlít az előbb említett paleolitikus párkapcsolat alapjaihoz, vagy Ádám és Éva kapcsolatához.

Gy. P.: A gyermeket, a gyermekvállalást is fel lehet fogni a jövő kulcsaként. A gyermekek továbbviszik génjeinket, szokásainkat, s felnőve alakítják, formálják a jelenüket, befolyásolva ezzel a jövőnket. Mivel a megtermékenyítéstől kezdve a nő viseli a gyermeknevelés nagyobb terheit (ld. terhesség, szoptatás), így az ő döntésük a gyermek vállalással kapcsolatban talán nagyobb súllyal bírhat. Dönteni e téren pedig egyáltalán nem könnyű a mai nőknek, tekintve, hogy nagyon megváltoztak a nők szülési szokásai.

Milyen következményekkel járhat az, hogy az elmúlt 50 évben igencsak megváltoztak a nők szülési szokásai - legalábbis Európában? A biológiailag legoptimálisabb 20-25 éves kor helyett inkább 40 felé szülnék, kihagyva így egy generációt.

M. N.: Ezek a következmények viszonylag egyértelműek és látványosak: a modern társadalmakban kevesebb gyermek születik, mint a hagyományos társadalmakban. A jólét - paradoxnak tűnő módon - nem fokozza, hanem inkább csökkenti a szaporodást. Ebben persze valószínűleg nagy szerepe van a modern nőnek. Továbbá annak, hogy a nyugati liberális demokrá-

ciákban a nők szexuális életét és szaporodását már nem korlátozzák a férfiak olyan mértékben, mint pár ezer évvel ezelőtt. A modern nőnek van szavazati joga, örökölhét, elválhat, vagy ha akarja, nem megy férjhez. Ha nem szeretne, nem kell gyermeket vállalnia. Ha szeretné, megmondhatja, hogy mikor vállal gyermeket, és mennyit. A modern nők fontos társadalmi szerepeket vállalnak, már nem csak a gyermekszülésben és nevelésben tartják őket kompetensnek. Ennek nyilván ára van és az egyik ilyen ár, amit meg kell fizetni, az alacsonyabb szaporodási ráta.

GY. P.: A mai modern, iskolázott, magasabban kvalifikált nőnek sokféle szerepnek kell megfelelni. Az egyetem, főiskola befejezése után a munkával kapcsolatos szerepek kerülnek előtérbe, holott biológiailag épp ekkor lenne a legmegfelelőbb a gyermekvállalás. Később, kb. 30 éves kor körül (vagy esetleg 35 év után) amikor az anyaság is előtérbe kerülhet, egyre gyakrabban szembesülnek azzal a „gyengébbik” nem tagjai, hogy teherbe esni nem is biztos, hogy olyan könnyű. Másrészt az is

sokaknak megdöbbentő élmény lehet, hogy anyának, feleségnek lenni sem egyszerű. Aztán később, a munkába visszatérve pláne nem könnyű egyszerre jó munkaerőnek, feleségnek és anyának lenni. S a sort lehetne még folytatni számos szereppel... A nők e szerepekkel kapcsolatos esetleges szorongásait pedig csak fokozhatja a médiából áradó szuper nő képe: aki csinos, okos, tájékozott, türelmes anya, kiváló feleség és sikeres karriert fut be.

Meghatározza-e a mai nő életét az, hogy mit sugallnak a médiában? Az elmúlt évtizedekhez képest nemcsak az változott meg, hogy később szülnék a nők, de sokkal többet foglalkoznak a külsővel, szépséggel, egészséggel.

M. N.: A médiában szereplő női (és férfi) szépségideálok a nyugati típusú fogyasztói társadalom trójai falovai. Észrevétlenül szívárognak be az emberek hétköznapi életébe a reklámon és médiatermékeken keresztül, és olyan társas összehasonlítási helyzeteket idéznek elő, amelyben az átlagos szépségű, hétköznapi ember garantáltan alul marad. A modellekkel és hollywoodi színészekkel összevetve ugyanis kevésbé vonzóan tartjuk magunkat, partnerünket, környezetünket. A szépségipar arra az alapvető emberi működésünkre épít, hogy hajlamosak vagyunk összehasonlítani magunkat társainkkal külső és belső vonásaink tekintetében. Amikor őseink 150-200 fős közösségekben, hagyományos törzsi keretek között éltek, ez a tulajdonságunk kimondottan előnyös lehetett a csoporttagok közötti viszonyok tisztázásában (hierarchia sorrend, erőviszonyok átlátása, vetélkedés csökkentése). A modern globális média azonban nem valóságos ideálképeket tár elénk. Olyan eszményített női testet mutatnak be, amelynek arányai nem hasonlítanak a nők többségének testarányaira. Például a nagy mellű, sovány és izmos női test képét, amelyet csak rendszeres sportolással, diétázással és kozmetikai műtéttel lehet elérni az átlagember számára. A szépségipar hamis üzenete az, hogy az ő terméküket, szolgáltatásukat vásárolva szebbek, népszerűbbek, sikeresebbek és boldogabbak leszünk.

GY. P.: Fontos az is, hogy a mai fogyasztói társadalom szokásai bizonyos értelemben hatással vannak emberi kapcsolatainkra is. Ma már nem annyira „divat” megbeszélni és megoldásokat találni a problémákra. Nagy munka megpróbálni helyre hozni például egy megromlott párkapcsolatot. Könnyebbnek tűnik váltani az „úgyis csak jobb lehet”, „én jobbat érdemlek” fő vezérelvekké. De a gyermeknevelés, gyermekvállalás, az más. Ott ezt nem lehet. Ha megszületik, akkor ő már ott van, ott lesz. Nem lehet lecserélni, visszaadni. És ez lehet nagyon ijesztő akár tudattalanul vagy tudatosan is.

Valóban szebbek és egészségesebbek lehetnek ezektől a nők a jövőben, vagy a szépségipar csupán egy álarcot kínál, amely eltakarja a valódi személyiségeket?

M. N.: Akik feloldódnak a fogyasztói társadalom értékrendjében, nem valószínű, hogy egészséges személyiségek. A női szépségnek a médiában meghatározott kritériumai, azaz a másodlagos nemi jellegek erőteljes kihangsúlyozása (pl. szőkitett, hosszúra növesztett haj, kozmetikai szerekkel kikészített arc, köröm, magas sarkú cipő, stb.) valójában a patriarchális társadalmak elvárásai a nők megjelenésével kapcsolatban. Az újabb kutatások szerint a saját értékességükben bizonytalanabb nők hajlamosabbak elfogadni, és magukra nézve érvényesnek tartani ezeket a szépségstandardokat, mint azok a társaik, akik biztosabbak önmagukban. Valószínűleg egy nagymértékű polarizálódás várható a modern világban (amely már nálunk is látható): a gazdagabbak jobb körülmények között élnek, egészségesebben, kevesebb gyermekkel, akiket magasabb szinten, drágább iskolákban taníttatnak, mint a szegényebbek. Ha a szépség szinonimájaként elfogadjuk az ápoltságot, amelyet drága szépségügyi kezelésekkel és szerekkel lehet elérni, akkor a gazdagabbak szebbek is lesznek. Ha a szépség alatt nem csupán a külső megjelenéssel kapcsolatos vonásokat, hanem bizonyos belső tartalmakat is értünk, akkor már nem ilyen egyértelmű a kép, a vagyoniosság nem biztos, hogy együtt jár a szépséggel.

Gy. P.: Sőt, nem biztos, hogy együtt jár a boldogsággal, a jobb anyasággal. Persze lehet, hogy a vagyonosabb szülő gyermeke sokkal jobb minőségű dolgokat, iskolát, nyaralást stb. kap, de a lényeg mégsem ez, hanem a szüleikkel való kapcsolatának minősége.

Manapság egyre több szerepet kap a férfi a gyermeknevelésben, megdöntve az említett közel 10.000 éves hagyományt. Sokszor az apuka megy GYED-re, vagy babysitterek segítenek a picik ellátásában. Milyen változást hozhat ez a gyermekek és így a jövő társadalma számára?

M. N.: A hagyományos törzsi társadalmakban a férfiak (apák, nagyapák, nagybátyok) rendszeresen és intenzíven részt vesznek a kisgyermek gondozásában, legalábbis erről számolnak be a különféle antropológiai kutatások. Valószínűleg az apák gyermekgondozó viselkedése fajunk egyik jellemző vonása, amelyet a korábban említett agrárkultúrák megjelenése sem tudott „kiölni” a férfiakból teljesen. Ezért a férfiak GYED lehetősége bölcs döntésnek tűnik. Ugyanakkor a babamama kötődés minősége valószínűleg megsínyli, ha az édesanya nem elérhető akármi kor a baba számára (pl. szoptatás, amely a testi-lelki intimitás miatt kizárólag az anyához kapcsolódik). A kutatások szerint az apáknak speciális szerepe van a kisgyermek nevelésében és gondozásában, és ez eltérő közös tevékenységet jelent, mint az édesanyáé. Azaz, az apuka nem feltétlenül pótolja az anyát. Tehát az intézményes apai jogon járó GYED jó cél felé mutat - az apák gyermeknevelésbe való érzelmi bevonódásának fontosságát hangsúlyozhatja - de nem biztos, hogy így valósítható meg. Másrészt - hogy a kérdésre is válaszoljak - nem valószínű, hogy a

férfiak tömegesen igénybe vennék ezt a lehetőséget a jövőben. A nyugati világban kettős norma van a fizetésekben is: ugyanazért a munkáért egy férfi több bért kap, mint egy nő. Azaz, egyszerűen nem éri meg, ha az apa megy GYED-re és nem az anya.

Gy. P.: Az emberi faj történelme folyamán úgy alakult, hogy az elsődleges gondozó személlyé az anya vált. Így fontos lenne, ha a gyermekek legalább életük első 9-12 hónapjában nagyrészt az anyjukkal lehetnének. Ez az időszak ugyanis alapvető hatással van a kötődésre. A kötődés minősége, mintája pedig nagyon sok mindent meghatároz a későbbiekben. Természetesen az apa szerepe is rendkívül fontos volt mindig is a gyermekek életében. Az apa jelenléte, a velük való kapcsolatuk minősége is kihat a gyermek egész életére, ahogy az anyával való kapcsolatuk is. Így az apával való idő is rendkívül fontos, de mégsem pótolhatja az anyával töltött időt. Ez természetesen fordítva is igaz: az anyával való idő sem pótolja az apával való időt, kapcsolatot. A babysitter alkalmazása sokszor kényszer, mert egyik szülő sem maradhat otthon. Ebben a helyzetben az lenne a legszerencsésebb, ha a kicsit egy és ne több egymást váltó babysitter gondozza.

Mi a fontosabb a nő jövője szempontjából: a karrier vagy gyermek? Vannak-e kutatások azzal kapcsolatban, hogy ez 20-30-év múlva milyen képet fog mutatni?

M. N.: Kutatásokat nem ismerek ezzel kapcsolatban, de azt lehet látni, hogy a nyugati világban kevésbé gyarapodnak a családok, mint a hagyományos keleti kultúrákban. A jólét visszaveti a szaporodási rátát. Még az olyan vallásos népek-nél is, mint az Angliába emigrált indiai vagy pakisztáni családoknál. Néhány generáció alatt elkezdene stratégiát váltani. A nők iskolázottabbak lesznek, önállósodnak és kevesebbet szülnek. A nők iskoláztatása egyébként egy tendencia is a harmadik világbeli túlszaporodás

megállítására. A vallási fanatikusok valószínűleg ezért is tiltakoznak a lányok iskoláztatása ellen ilyen eszeveszetten, mert egy régi (10.000 éves) világ megváltozását hozhatja. Paradox módon mi meg azért szomorkodunk, hogy a nők kevesebbet, vagy egyáltalán nem szülnek.

Gy. P.: Jó lenne 20-30 év múlva eljutni odáig, hogy ne ítéljék el azt, aki csak karriert akar, és azt sem, aki „csak anya” akar lenni. De talán a legszerencsésebb az lenne, ha nem lenne nagyon nehéz a karrier és a család összeegyeztetése a társadalomban sem a nőnek sem a férfinak, vagy nem kéne választaniuk kényszerből e kettő között. Így talán könnyebb lenne megvalósítani a nőnek és a férfinak is az Úr parancsát:

„Teremte tehát az Isten az embert az Ő képére, Isten képére teremtetted: férfivá és asszonnyá teremte őket. És megáldá Isten őket, és mondá nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá [...] 1Móz 1,27-28) ”

Átvétel a Szív újságból

MOZI ESTÉK A KOLOSTORBAN!

A vetítések az esti misét követően, ½ 7 órakor kezdődnek.

A vetítést követően termékenyítő beszélgetésre is sor kerül minden alkalommal.

Helyszín: P. Hajnal Zénó terem
Szeretettel várunk minden érdeklődőt!

November 4-én

Hinni, mindenáron

November 11-én

Emberek és istenek

November 18-án

Karácsonyi kívánság

November 25-én

Karácsonyi cipő

BEMUTATKOZIK A KÉPVISELŐTESTÜLET Szantner Zoltán

46 éves vagyok. Boldog családban élek feleségemmel, 16 éves lányommal és 12 éves fiammal. Gyerekkorom óta Nagyatádon élek. 1986-ban géplakatosként végeztem az Ipari Iskolában, majd levelezőn leérettségiztem. Hat évig a

Danubiában karbantartóként, utána Ausztriában a Lift-comp cégnél dolgoztam.

Jelenleg a Ferrokov Kft-nél minőség ellenőrként dolgozom. Bármilyen kihívások elé állított az élet, az Isteni gondviselést mindig magam mellett éreztem és ez segített át a nehézségeken. Megtiszteltetésnek érzem, hogy az Egyházközségi képviselő testület tagja lehetek.

UTOLSÓ MUNKÁS

A nap leszáll, és szőlőhegyek ormát
aranyozza az alkony, Istenem.
Munkásaidat látom fent mozogni,
Apró bogárcák, serény hangyanépek,
ki kapál, ki vesszőt metsz, ki szüretel.
Munkálkodjatok, míg nappal vagyon –
mondta, s elküldte mindannyiokat.
Mentek. Ki hajnalban, ki délelőtt, ki délben.

Verejtékük hullt zord szőlőhegyedre,
És felszállt áldozati páráként
s virágillat lett: édes öntudat
És boldog, tiszta lelkiismeret.
Hogy sűrögnek ott fenn a hunyó napban,

aranyként csillan szürke hangyatestük,
már készülődnek lassanként haza. –
Egy óra még, és itt van a sötét.
Sötét, sötét: hogy száll a szörnyű szó,
éjszaka: hogy suhognak szárnyaid,
mily félelmes vagy, mily irtózatos,
még annak is, ki dolgozott napestig,
hát még annak, kit elhagyott a hajnal,

és elhagyott a délelőtt s a dél.
S kit a hanyatló Nap is így talál:
hivalkodva és haszontalanul.
Álltam valami messze piacon,
És tarka rongyként ráztam lelkemet.
Így tűnt a hajnal, így futott a dél,
és így jött rám a késő alkonyat.
Utolsó munkás és utolsó óra –
most itt állok a szőlőhegy tövéen,
napszámodba szegődnék, Istenem.
Egy óra még, és itt van a sötét.
Ezt az utolsó órát add nekem!

Reményik Sándor

Keresztút

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: atad.plebania@hotmail.com

Hivatalos honlap: nagyatadi.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-11 óra között. Telefon: (82) 351-672 vagy 30/4976520